

reclami, i sinó la reclama cap veï dins d'un terme prudencial, anarà creulant insensiblement com de casa, fins que, convençut de que ningú la reclamarà, un dia donat... coll a terra, i a la cassola.

D) I finalment, aquella mena de sentit que impulsa al ciutadà, quan un gallinet del veïnat entra casualment a casa seva, a cercar amb afany qui n'és l'amo, preguntant a crits, des del cel overt, a tots els veïns: *Atgú de vostès, no hauria pas perdut una gallina?*

Recomanem aquest darrer sentit, per ésser el més moral. Amb tot, té un gros inconvenient, i és que, a lo millor, el bon ciutadà es troba que, de totes maneres, ha de quedar malament amb els veïns, i té de rifar entre tots la bestiola, perquè resulta que cadascú d'ells ha perdut la seva gallineta.

J. BURGAS

Les estovalles de can Rovira o dels encantats

En la casa pairal de ls Rovira d'aquesta vila se conserven unes estovalles antiquíssimes, que de temps immemorial, en el dia de Corpus les coloque damunt d'una taula al públic al passar la processó que per costum se deté en la plaça ont està situada la sosdita casa.

Segons la tradició aquestes estovalles pertanyien als encantats, que habitaven en gran palau sota mateix de la Roca d'en Pla. Un dia que no se senyala, els encantats tenen la roba del palau extesa damunt les roques, quan un dels ascendents de can Rovira, que venia del mercat de Santa Coloma, passà per allí i s'apoderà de les estovalles; vist aixó per els encantats el perseguiren per recobrar-les, mes ell apretà a córrer, i posant-se a tocar ànimes, en aquell bell moment, les campanes de l'Esglesia de Sant Hilari, els encantats cessaren en llur persecució; mes abans de fugir

cap al seu palau, cridaren al hereu de can Rovira:—Guarda bó aquestes estovalles, puig aquell que les conserva en son poder, ja mai podrà ésser pobre.

I defet; encara avui dia son molts els que atribueixen l'immemorial benestar de la casa Rovira, a les encantades estovalles, que gastades, no pel ús, sinó pel temps, están plenes de sorgits.

LLIBRE VELL.

El color de les paraules

No'ls causi sorpresa, si és que no estaven enterats del que vol dir aquest títol.

Les paraules que pronunciem, una per una, sílaba per sílaba i fins lletra per lletra, tenen el seu color corresponent.

Si senyors, si; és ja un fet real i positiu, el descobriment de que en el só de les paraules, s'hi enclou un arsenal de colors molt més abundant que'l d'aquestes botigues que'n vénen de preparats al oli, amb la diferència que amb aquestos últims podran pintar la cuina o el que convinga que fassi goic, mentres que l'objecte d'aquells es més noble: alimentar la fantasia i recrear l'esperit.

Vetaquí l'únic inconvenient de aquesta ciència, doncs alguns sostenen que no reporta cap profit.

Sia com vulga, aném al nostre assumpte. Vostès tal vegada estaven tranquils, sense preocupar-s'en gens, sense sapiguer que hi han infinitat de sabis que desentrenyant-se pel bé de la humanitat, s'han llençat per aquests mons de Déu, cassant experiments per a poguer presentar-los com a trofeus dels esforços intel·lectuals.

Doncs bé, per aquest motiu, per aquest fi tant transcendental, hi ha individu que no tenint altre defecte que'l de ser molt modest—per quina causa no arribarà mai a sabi—i procurant estar al corrent de tota novelat, ja fa

qui sap el temps que ho persegueix tot esbrinant detalls, i acumulant datos per a aportar sa humil pedra al edifici de la nova ciència.

La ciència del color del só de les paraules.

De moment pot ser aixó'ls semblarà un xic estrany; però ja veuran com si s'hi fixen una mica i no se'ls ompli'l cap com amb la qüestió social, acabaran per entendre alguna cosa.

I al objecte de no perdre aquest instant tant preciós, entrém tot seguit en matèria.

* * *

No han sentit vostès moltes vegades exclamacions per l'estil de—*¡La ingràtitut és molt negra!*—*¡M'he quedat blau!*—*¡Això es massa vert!* eiz.? Doncs vetaquí la clau dels experiments. Amb ella poden franquejar-se la entrada als dominis de la nova ciència.

¿Qué? ¿No'n tenen prou?

Doncs, exemples i més exemples.

¿S'han imaginat vostès alguna vegada que un dimoni fos blanc, un àngel negre o un gos vermell?

¿Vritat que no? Doncs vagin apuntant que encara hi ha més.

No és cert que seria una extranyesa veure el xocolata blau, la mantega morada i el formatge negre, amb tot i que se'n donen cassos?

Ah, i doncs? Ja tenen explicat el perquè al pronunciar paraules, el bon observador hi sap anar aplicant el seu color corresponent.

¿Qué diuen que això és perdre el temps?

Doncs encara que fos aixís, crec que tots vostès saben perfectament aquell ditxo que diu: «que qui no té res que fer, el gat pentina», i tampoc ningú'n negarà que val més aixó de la coloriació que a exposar-se a les caricies d'una marruixa.

Aixís doncs, continuem.

* * *

El color és extensiu no sola-